

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Εὐκαρπίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἱερόθεε, Ἡγούμενε τῆς ἐν Ἀστορίᾳ Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Θεοφιλίᾳ καί εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἐν πνεύματι παρόντες ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν κατὰ τὴν εὐσημον ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, τῆς προστάτιδος τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀπευθύνομεν ἐκ Φαναρίου τὸν ἐόρτιον χαιρετισμὸν τῆς Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας καί ἡμῶν προσωπικῶς.

Αἱ ἱεραὶ μοναὶ ἀποτελοῦν τόπους ἀπροϋποθέτου ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεόν, ταπεινώσεως, ἀδιαλείπτου προσευχῆς καί ἀγιωσύνης, ἀσκητικοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν πληρότητα τῆς μετοχῆς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καί τὴν ἐσχατολογικὴν ὑπόστασιν αὐτῆς. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ὁ μοναχικὸς βίος συνδέεται ἀχωρίστως μετὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἡ ὁποία εἶναι πρόγευσις τῆς φωτοχυσίας καί τῆς χαρᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, κοινωνία «τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης» (Α' Πέτρο. ε', 1). Εὐχαριστιακὴν ἀναφορὰν ἔχει καί ἡ ἄσκησις τῶν μοναχῶν, ἡ ὁποία διαφέρει ριζικῶς ἀπὸ ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ δυϊστικοῦ ἀσκητισμοῦ. Ἐξ ἄλλου, ἡ χριστιανικὴ ἄσκησις καί ἡ ἐγκράτεια, ὡς σαφῶς διακηρύσσεται εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016), αἱ ὁποῖαι «συνδέουν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας», δέν ἀφοροῦν μόνον εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, ἀλλὰ «εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις αὐτῆς» (§ 13).

Τὸ ἀσκητικὸν καί ἐσχατολογικὸν ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ ρωμαλέαν πρότασιν ζωῆς καί ἐλευθερίας ἐντὸς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατεργάζεται τὴν συρρίκνωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς βιολογικὴν ὑπαρξιν, ἐγκλωβισμένην εἰς τὴν ἐνθαδικότητα καί μεριμνῶσαν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καί τῶν αἰσθήσεων. Αὐτὸ τὸ μήνυμα ἐκπέμπει μετ' ἐμφάσεως ὁ Ὁρθόδοξος μοναχισμὸς, ὁ ὁποῖος ἀνήκει, «στὴν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας». Ἀδυνατοῦμεν νὰ φαντασθῶμεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν ἄνευ μοναχῶν καί μοναζουσῶν ἀγωνιζομένων τὸν καλὸν ἀγῶνα ἐκκοπῆς τοῦ ἰδίου θελήματος καί ταυτίσεως μὲ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ «δικαίωμα» καί σεβασμοῦ τῶν «δικαιωμάτων τοῦ Θεοῦ», ὑπακοῆς εἰς τὴν καθολικὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἐκπροσωποῦν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ὁρθόδοξος εὐσέβεια ἀποδίδει μέγαν σεβασμὸν καί πολλήν τιμὴν. Κάθε Ἅγιος εἶναι μυστηριακὸν σημεῖον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων, ὅπως ἔχει γραφῆ, «καθίσταται ἐμπειρικά προσιτὸ ὅτι δόθηκε στὴν Ἐκκλησία ἐν Χριστῷ καί διατηρεῖται μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Καθηγητῆς Γ. Μαντζαρίδης).

Αφορμὴν δοξολογίας τοῦ πανδώρου Θεοῦ ἀποτελεῖ ἡ ζωὴ καί ἡ μαρτυρία τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πρότυπον μοναστικοῦ καί ἀσκητικοῦ ἦθους, θυσιαστικῆς διακονίας τοῦ πλησίον καί ταπεινοφροσύνης, ὑπόδειγμα, πλήρους ἀφιερώσεως καί ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Χριστὸν καί εἰς τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν

ἐντολῶν Του. Καί σήμερον ἡ Ἁγία εἶναι πηγὴ πνευματικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ὑπαρκτικῆς πληρότητος διὰ τοὺς προσερχομένους ἐν εὐλαβείᾳ εἰς τὸ ἱερόν ἐνδιαίτημά της, θαυματουργοῦσα, παρέχουσα ἰάσεις παντοδαπὰς, ἀκτινοβολοῦσα τὴν λαμπρότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μέ αὐτάς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, καταστέφοντες ὑμᾶς, Θεοφιλέστατε Καθηγούμενε, τὴν περὶ ὑμᾶς Ἀδελφότητα, ὁμοῦ μετὰ τῶν φιλαγίων καὶ φιλομονάχων προσκυνητῶν καὶ πανηγυριστῶν, διὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν εὐλογίας, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τὴν Ἱερὰν ὑμῶν Στέγην, πρεσβείαις τῆς Ἐφόρου αὐτῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, τὴν ἀείρυτον χάριν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις καὶ εὐφραينوμένου ἐπὶ τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι τῶν μοναστῶν Αὐτοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἵνα πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

βικγ' Ἰουλίου κζ'
Ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς
Ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἀγαπῶντες ἐν χειρὶ ἀδελφός β.